



Arrest

**nr. 141 504 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner.

Op 29 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)om de volgende reden geweigerd:

betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 4oter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid'.

Betrokkene brengt rekening uittreksels aan waaruit blijkt dat de Belgische partner €1048 per maand ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid. Dit is niet toereikend zoals hierboven vereist

Rekening houdend met het feit dat betrokkenen per maand €331 huur betalen, rekening houdend met de gebruikelijke lasten en kosten die elk gezin heeft en tot slot rekening houdend met het feit dat de armoederisico - grens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen is vastgelegd op €1500 en de inkomsten van de Belgische dus ruim onder deze grens liggen, moet vastgesteld worden dat betrokkene en/of zijn partner een verhoogd risico loopt om ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de hierboven vernoemde vereiste van artikel 4oter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel in de wetsconforme synthesesamenvatting luidt als volgt:

“1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet Algemeen juridisch kader ”

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en-feitelijke overwegingen te vermelden die aart de beslissing. Ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen . In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De Staatsecretaris stelt dat het voldoende is dat de overheid formeel motiveert en dat zulks geen verband dient te houden met de inhoudelijke juridische besluiten van verweerder.

Indien dit juist zou zijn zou het volstaan in een beslissing van de overheid dat er verwezen wordt naar een wetartikel om daarna volledig naast de grond en juridische juistheid van de beslissing te argumenteren. Zulks is manifest onjuist. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beslissing van de Staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing zou zijn. Door zulks te stellen, leidt verzoeker af dat de Staatssecretaris erkent dat er een fout in dé motivering is, maar dat er door Verzoeker niet bewezen wordt dat de beslissing niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker beroept zich op zijn recht op het vormen van een gezinsleven, wat een redelijke vraag is.

Vervolgens stelt verweerder dat er volgens art.7 van de Wet van 15 december 1980 de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Deze enge interpretatie voorgehouden in besluiten, houdt in dat de Staatssecretaris enkel nog bevelen om het grondgebied te verlaten zou kunnen afleveren, quod non.

De Staatssecretaris argumenteert dat in het kader van een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Door de Staatssecretaris wordt gesteld dat de inkomsten van de Belg toereikend zijn.

De Belgische partner heeft een inkomen van €1048 per maand. Uit de beslissing van de Staatssecretaris blijkt eveneens dat de Staatssecretaris erkent dat de Belgische onderdaan slechts €331 huur betaalt. Dit is een zeer lage huur, omdat de Belgische onderdaan een sociale woning betreft. Zo houdt de Belgische onderdaan per maand meer dan €700 over om van te leven, wat in de praktijk meer is dan diegene die 120% van het leefloon ontvangt,

doch een hoge huurlast heeft. Er dient dus ook gekeken te worden naar het besteedbaar inkomen.

Bovendien werkt verzoeker al zodat er geen risico bestaat dat de Belgische onderdaan, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.(...)"

2.2. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag: artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en zet zij op gedetailleerde wijze uiteen waarom de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat haar partner een toereikend inkomen heeft. Deze heeft slechts 1048 euro maandelijks terwijl de huurkosten voor het gezin alleen reeds 331 euro maandelijks bedraagt zodat de verzoekende partij een verhoogd risico loopt om te laste te vallen van de Belgische openbare overheden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt niet betwist dat ten gevolge van artikel 40ter van de vreemdelingenwet de verzoekende partij er toe gehouden is aan te tonen dat haar partner over voldoende inkomsten beschikt.

De verzoekende partij stelt enkel dat de Belgische onderdaan meer dan 700 euro maandelijks overhoudt omdat de huurlasten laag zijn en vindt dat dergelijk bedrag voldoende is. Bovendien werkt de verzoekende partij al en worden er door haar met de regelmaat nieuwe stukken aan de Raad opgestuurd die die gegevens moeten ondersteunen.

Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend. Niets belet de verzoekende partij desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen. Er kan niet op ernstige wijze worden voorgehouden dat een inkomen van nagenoeg 700 euro maandelijks voor twee volwassen toereikend is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Bij brief van 19 februari 2015 maakt de verzoekende partij een aanvullend stuk over aan de Raad zijnde een loonfiche. Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien het aanvullende stuk geen reglementair voorziene procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient dit uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

2.3. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten

De verzoekende partij voert eveneens de schending van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet aan. Zij verwijt de bestreden beslissing niet de feitelijke gegevens te vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 van de vreemdelingenwet te kunnen inroepen.

Verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij nalaat te motiveren op welke grond zij zich baseert om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend.

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat haar niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat de beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd.

In de door de verwerende partij ingediende nota met opmerkingen kan geen bepaling worden ontwaard die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden, wat in casu ontbreekt.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en de door de verwerende partij opgeworpen exceptie moet worden verworpen. Haar gebonden bevoegdheid ontslaat haar niet van haar motiveringsplicht..

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2012 wordt vernietigd.

Voor het overige wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN